

Er man indsat, kan man vælge friheden på flere måder: man kan entrere med en, der kan køre en gummiged, man kan vælge at få udgang og helst uden ledsager, og selv om der er ledsager med, passes der alligevel ikke så godt på. Det blev senest dokumenteret af en røveridømt finne, der stak af fra to personer, der ledsagede ham på udgang.

Man kan ofte læse i aviserne om fanger, der ikke befinder sig dér, hvor de burde være, nemlig i fængsel, og selv om forespørgselsdebatten drejer sig om fængsler, synes jeg, det er væsentligt at tage spørgsmålet om fængsledes muligheder for ikke at være i fængslet, med i debatten. For tiden skulle der være ca. 90 fanger på fri fod, som retteligt burde sidde bag lås og slå. Ca. 50 af dem er flygtet fra fængslerne, nogle efter en mere dramatisk flugt end andre, men ca. 40 er bare udeblevet fra en uledsaget udgang.

I 1996 flygtede ca. 500 fanger fra lukkede og åbne fængsler, mens der var 800, der simpelt hen udeblev fra deres uledsagede udgang. Set i lyset af, at der i 1995 blev givet over 50.000 udgangstilladelser, kan det måske virke småt, men hver eneste af dem, der er på fri fod, er dømt af vores retssystem og skal have deres straf og ikke have den frihed, de selv tager sig, før straffen er udstået. Det giver politiet ekstra arbejde, og det må være svært for fængselspersonalet at disponere, når de ikke ved, om de fanger, de er sat til at passe på, overhovedet er til stede i fængslerne.

Hvad gøres der så for at sikre vore fængsler, og hvad gøres der for at sikre, at fangerne ikke flygter? Spørgsmålet har, som det er sagt heroppefra tidligere, været til diskussion i mange år, men med de forlig, der gentagne gange er indgået mellem regeringen og som regel Venstre og De Konservative, er der ikke kommet mere styr på tingene, og det beklager vi i Dansk Folkeparti.

Det ene år skærer man i bevillingerne, og næste år lægger man oven i bevillingerne, og sådan fører området en elevatortilværelse, hvor planlægning og langsigtet politik ikke kan gennemføres. Man kan f.eks. se det af, at der i 1996 blev sparet 265 mand væk i politistyrken og efterfølgende bevilgedes yderligere 300 mio. kr., og det er klart, at der går nogen tid, inden styrken igen er oppe på et fornuftigt antal.

Frustrationen har også været tydelig blandt fængselspersonalet, der på et tidspunkt greb til det usædvanlige middel, at man nedlagde

arbejdet som protest mod nye nedskæringer. Man blev pludselig syge og dårlige, men sygdommen blev overstået, da justitsministeren lovede at se på merbevillinger til fængselsvæsenet i en størrelsesorden af 20 mio. kr. Der blev også givet ekstrabevillinger til den underskudsramte Kriminalforsorg, der ligger og roder med et stort millionunderskud. Det mener vi er et sygdomstegn – ikke hos personalet, men hos ledelsen – og selv om man bevilgede ca. 60 mio. kr. mere til styrkelse af bemanningen i fængslerne, vil mange at de penge gå til særovervågning af det, man kalder de stærke fanger.

Dansk Folkeparti har for længst foreslået, at der bygges specielt sikrede fængsler til de fanger, der selv mener at være stærke. Det må klart være samfundets opgave og i samfundets interesse at prøve at få de stærke fanger til at indse, at det ikke er en feriekoloni, de er kommet i, men at de er kommet i fængsel som straf for deres kriminalitet, og at samfundet må tage stærke midler i brug for at tæmme de fanger.

Der har tidligere været overvejelser om at lave superfængsler, bl.a. fra tidligere justitsminister Bjørn Wesths side, og der skal ikke herske nogen tvivl om, at Dansk Folkeparti gerne bidrager med ekstra penge til superfængsler og til, at forholdene forbedres. Men hele Kriminalforsorgen skal – og det ser jo også ud til at være på vej – gås igennem med lup, inden der gives endeligt tilsagn om flere penge, for statskassen har jo også en bund. Men der skal ikke herske tvivl om, at vi i Dansk Folkeparti prioriterer området højt.

Med hensyn til de stillede forslag til vedtagelse kan jeg sige, at det, der er fremsat af regeringen, V, K, SF og CD, bærer præg af de forlig, der er indgået i den ene og den anden retning. Der er, som det også er sagt tidligere, ikke anvist nogen helt præcis model for, hvordan man skal gribe problemet an, og derfor kan vi ikke stemme for det forslag. Med hensyn til Fremskridtspartiets forslag må vi sige, at vi synes, det er meget langt, og at der er mange punkter i det, men som helhed har vi meget stor sympati for det.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu har kendskab til de almindelige kendsgerninger og fakta jo aldrig været noget, der har tynget eller generet Dansk Folkeparti, men jeg synes alligevel, det er en kende for stærkt at skulle sidde og høre på, at problemet er, at per-